

FINN-OLE HEINRICH
RÁN FLYGENRING

EŞSİZ BENZERSİZ, ALIŞILMADIK DERECEDE
ÇARPICI, SINIRSIZ MUCİZEVİ

EKŞİLİNA'NIN

Hayret Verici Maceraları 3

EVRENİN SONU

Türkçeleştiren: Olcay Mağden Ünal

Finn-Ole Heinrich / Rån Flygenring

Eşsiz Benzersiz, Alışılmadık Derecede Çarpıcı,
Sınırsız mucizevi Ekşilina'nın Hayret Verici Maceraları 3
Evrenin Sonu

FINN-OLE HEINRICH
RÁN FLYGENRING

EŞSİZ BENZERSİZ, ALIŞILMADIK DERECEDE
ÇARPICI, SINIRSIZ MUCİZEVI

EKŞİLİNA'N/İN

Hayret Verici Maceraları 3

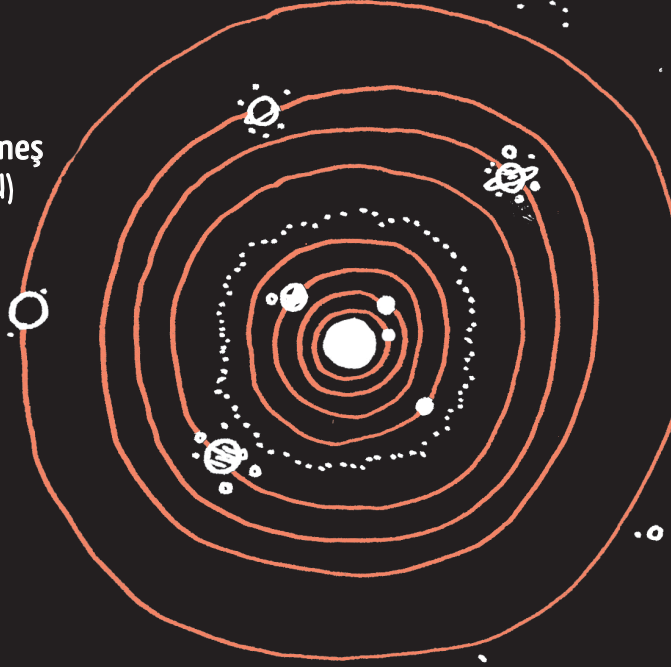
EVRENİN SONU

Türkçeleştiren: Olcay Mağden Ünal

 tudem

Giriş

Başparmağım ve Güneş (YA DA: EVRENİN SONU)

GÜNEŞ'İN HER GEÇEN GÜN DAHA FAZLA
KABARIP BİR GÜN PATLAYACAĞI VE
GÜNEŞ SİSTEMİMİZİN KENDİ KENDİNİ
YOK EDECEĞİ VE SONRA DA YAŞADIĞIMIZ
EVRENİN BİRKAÇ MİLYAR YIL İÇİNDE

BİR TOPLULUĞNE BAŞI KADAR

OLANA DEK BÜZÜŞECEĞİ GERÇEĞİ KARŞISINDA,

BENİM SORUNLARIM BİRAZ UFAK
KALABİLİR TABİİ.

AMA İŞTE; BENİMKİLER MİLYARLARCA YIL
UZAKTA DEĞİL, AKSİNE TAM BURNUMUN
UCUNDALAR.

BELKİ DE BANA BU YÜZDEN DÜNYANIN
SONU GİBİ GELİYORLARDIR.

HEPSİ BİR BAKIŐ AÇISI MESELESİ.
KOLUMU UZATIP BAŐPARMAĐIMI GÜNEŞ'İN
ÖNÜNE GETİRİNCE, İKİSİ DE TAMAMEN
AYNI BOYDA OLUYOR.

1. Bölüm

Müze

Annemin konuşma saati. Bunun anlamı, odasında uzanıp (yatak durumları yani) kendi kendine konuşması demek. Bir günlük tutuyor. Ya da buna her ne denirse. Babamın ses kayıt cihazıyla havadan sudan konuşuyor. Babam da bu kayıtlarla ilgileniyor. Mektup yazılması gerektiğinde yazıyor, ses kayıtlarını bilgisayara aktarıyor, onları saklayıp koruyor. Bu onun görevi. Onun görevlerinden biri. Her şeyle ben ilgilenemem.

Masada oturuyorum ve müsli hazırlıyorum. Hareket etmeyip kulak kabarttığımda, annemin kapının arkasından gelen boğuk sesini duyabiliyorum. Bir gün tüm kayıtları alacaktım, annem söz verdi. Ve işte o zaman bir dinleme istasyonu kuracağım. Ekşimistan'daki eski koca koltuğu da alacağım ve onu, bana ait olan tavan arasına taşıyacağım.

TAVAN ARASI: ÇOK ESKİ ZAMANLARDA "ÜRPERTİCİ TAVAN ARASI" OLARAK ANILIRDI. DAHA SONRA YERLEŞİME AÇILDI VE "EKŞİDİVLER" ADINI ALDI, ARDINDAN DAHA DA BÜYÜYÜP BİR "EKŞİTROPOL" HALİNE GELDİ.

Sonra mutfaktaki müzik sistemini yanıma alacağım ve iki hoparlörünü, annemin en sevdiği kitaplardan oluşan yığının üstüne yerleştireceğim; sonra da onları tam kafamın hizasına getireceğim. Annem yüksek sesle, doğrudan kulaklarımın içine konuşacak.

Müsliyi buzdolabına koy. Suyu aç. Yıka. Ludmilla çiçekleri sulamıştı; çorbası da ocağın üstünde duruyor, sadece ısıtılacak. Çayı demle. (Yani kendimi bildim bileli sahip olduğumuz tumbul mavi

demliğin içindeki suyu fokurdat. O bizim demliğimiz. Elimden kayıp düşer de paramparça falan olursa, hayatıma devam edebilir miyim, bilmiyorum. Bunun üstesinden gelebilir miyim, bilmiyorum.)

Tüm bu eşyalar *biziz*. Bu saksı bitkileri, üzerinde durduğum plastik yer döşemesi, yitik krallığım ve bir zamanların Ekşimistan'ının buzdolabı üzerinde sergilenen çiğnenmiş çiklet heykeller olmadan, ben kim olurum ki?

Başparmağım Güneş'le eşit büyüklükte olsaydı, hayatım bir evren; annem, Paul, babam, büyükbabam ve Ludmilla da birer galaksi olurdu. Bu evrende, tıpkı hastalık gibi, her şeyi içine çekip yok eden ve tüm enerjiyi yutarak onunla kim bilir neler yapan kara delikler olurdu. İçinde ayrıca; işimize, okulumuza, çorba yapımı dersine, icatlara,

MÜSLİ

SICAK YA DA SOĞUK OLARAK YENEİLİR

6 ÇEŞİT!

A) BİR YEMEK KAŞIĞI ÇEKİLMİŞ KETEN TOHUMU

B) + BİR ÇAY KAŞIĞI BUĞDAY TOHUMU

İSTEĞE GÖRE BİRKAÇ KURU ÜZÜM, ORMAN MEYVESİ VE FINDIK

KÜÇÜK KÜÇÜK DOĞRANMIŞ KURU İNCİR + KÜÇÜK KÜÇÜK DOĞRANMIŞ KURU ERİK

HEPSİNİ KARIŞTIR VE İYİCE YUMUŞAMALARI İÇİN BİR GECE SUDA BEKLET.

ERTESİ SABAH:

BİR AZ BIRAZ SUYUN İÇİNDE

MÜSLİ LAPASINI ISIT VE ŞÖYLE BİR KAYNAT. TENCEREYİ OCAKTAN HEMEN AL VE HALA SICAKKEN, İÇİNE BİR TANE BÜYÜK ELMA RENDELE.

İÇİNE YOĞURT, AYRAN, LOR PEYNİRİ VEYA (ÇİRPİLMİŞ) KREM ŞANTI EKLE. SEVİYORSAN: AZICIK DA LİMON SUYU!

ŞUNLARLA DA İYİ GİDER:

iki parça bitter çikolata

marmelat

bal

serbet

ajan işlerine ya da kaplumbağalarla ve köpeklerle yapılan gezintilere benzeyen; ısıldayan ama o kadar da parlamayan, büyüklü küçüklü Güneşler olurdu.

Ve beni sarıp sarmalayan tüm bu şeyler; tekerlekli sandalye Te-kin'den, içinde çeşit çeşit tahıl ve fındık sakladığımız eski marmelat kavanozlarına ve hatta Ekşimistan tahtının yanındaki duvara tuvalet kâğıdı askısı olarak tutturduğumuz eski malaya kadar, ne varsa, hepsi birer gezegen olurdu. Üzerlerinde muhtemelen yaşam formları bulunan gezegenler. Hatırlayabilen yaşamlar. Yaşayan hatıralar.

Çay tütüyor, çorba kaynıyor, yumurta saati tıkırdıyor. Her şey beni ben yapıyor. Bizi biz. Annemle benim evrenim. Bugüne kadarki tüm yaşantım boyunca, kendi yamuk yumuk çatallarımızın dışında bir çatalı ağzıma kaç kez soktum ki? Lif gibi yumuşak ve pofuduk havlularımızı nasıl da manyakça seviyorum; insanı, mutfaktaki bu-laşık telleri gibi hafif hafif okşuyor onlar. Sonra; sadece çok az ge-ceyi yabancı damların altında, Ekşimistanlı olmayan çarşaflarda ge-çirdim. Ve ayrıca, Ekşimistan'ın mutfağında koltuk yerine katlanan sandalyelerden olsaydı, her şey çok farklı olurdu.

Oysa şimdi burada, plastik evdeyiz; her şey Ekşimistan'dan farklı.

Aklım bunu hayal etmek için çok küçük belki ama biliyorum; koca bir evren bile yok olup gidebilir.

Yumurta saati tıkırdıyor.

Çorba fokurduyor.

Telefon çalıyor.

Çay hazır.

Arayan Paul.

Her şeyi korumak gerek, diye düşünüyorum. Her bir şeyi. En ufak zerreyi. Köşelerde ve çatlaklarda birikmiş tozları bile. Ne varsa kaldı-rıp gizlemeliyim, götürüp saklamalıyım.

“İyi akşamlar,” diyor Paul. Ocağın altını kapatıp çorbayı karıştırıyorum. Bir arşiv yapmak istiyorum; hatta daha da iyisi: Bir müze! Hayatımın geri kalanı için, hatıralarla istiflenmiş bir müze. Bir tarla faresinin, kış için meşe palamudu biriktirmesi gibi.

Ahizeyi, kulağımla omuzum arasında sıkıştırmış halde, “İyi akşamlar,” diyorum. Çaya bal ekliyorum. Bu bizim tozumuz, diye düşünüyorum, bu tozu yapan biziz. Biz bu tozun bir parçasıyız ve bu toz da bizim bir parçamız.

“Birazdan sendeyim, uyar mı?” diyor. “Ödevler için?”

“Tamamdır,” diyorum.

“Gelirken bir şey getireyim mi?”

“Yok ya, her şey var.”

Kapatıyoruz. Tepsi, üç tabak, kaşık ve kâse çıkarıyorum. Saat yediyi çeyrek geçiyor, akşam vakti; mükemmel zamanlama. Her şeyi tepsiye diziyorum, tökezleme lüksüm kesinlikle yok.

“Didiklina!”

Annem çağırıyor! Elimdekileri olduğu gibi bırakıyorum. Mutfaktan kapıya doğru koşuyorum. Kalp sıkışması, tokmak, açılan kapı. İşte orada, uzanıp gülümsüyor; bana başparmağını gösterip şöyle diyor: “Paulina, bir fikrim var!” Bana bakıyor, bekliyor ve sonra heyecanla cıvıldıyor: “Gel seninle, berbat kokan ahududu marmelatlı tavakeleri yapalım. Hemen şimdi!”

Hayat denizine balıklama atlayan güçlü bir kız: Ekşilina Schmitt

Yıkık Dökük Krallığım ile başlayan ve *Mucize Beklerken* ile devam eden Ekşilina serisi, *Evrenin Sonu* ile nihayete eriyor. Ekşilina Schmitt'in başındaki dert, omuzlarındaki yük ve zihnindeki kumkumalar onu hem büyütüyor hem de derinden sarsıyor. Fakat neyse ki o cesur ve dopdolu bir kız; üstelik çılgın bir ailesi, can dostları ve iki kaplumbağasıyla bir de köpeği var. Yani biliyor ki, hayat devam ediyor.

Ödüllü Alman yazar Finn-Ole Heinrich'in, en yetkin edebi eserleri bile aratmayan üslubuyla kapanan bu seri; hayatın gerçeklerini aktarırken, okurunda kalıcı izler bırakmayı da ihmal etmiyor.

Annemi içime çekiyorum, onu ve ona ait tüm parçaları muhafaza ediyorum. Ve her seferinde, bunu yapmaya çok geç başladığım için kendi kendime sinirleniyorum. Acaba ne kadarı, ellerimin arasından kayıp gitti?

ISBN: 978-605-9493-05-5

9 786059 493055

www.tudem.com